

Сборник съдебна практика

Дело C-696/15 P

Чешка република
срещу
Европейска комисия

„Обжалване — Транспорт — Директива 2010/40/ЕС — Внедряване на интелигентни транспортни системи в областта на автомобилния транспорт — Член 7 — Делегиране на правомощия на Европейската комисия — Граници — Делегиран регламент (ЕС) № 885/2013 — Предоставяне на информационни услуги за места за безопасно и сигурно паркиране за камиони и търговски превозни средства — Делегиран регламент (ЕС) № 886/2013 — Данни и процедури за предоставяне на минимална универсална информация за движението, свързана с безопасността на движението по пътищата, която е безплатна за потребителите — Член 290 ДФЕС — Изрично определяне на целите, съдържанието, обхвата и продължителността на делегирането на правомощия — Съществен елемент на съответната област — Създаване на контролен орган“

Резюме — Решение на Съда (четвърти състав) от 26 юли 2017 г.

1. *Транспорт — Автомобилен транспорт — Интелигентни транспортни системи — Задължение за държавите членки да внедрят приложения и услуги на такива системи — Липса*

(Директива 2010/40 на Европейския парламент и на Съвета; Регламенти № 885/2013 и № 886/2013 на Комисията)

2. *Право на Европейския съюз — Тълкуване — Методи — Тълкуване на регламент за изпълнение предвид основния регламент*
3. *Институции на Европейския съюз — Упражняване на правомощия — Предоставено на Комисията правомощие за приемане на делегирани актове — Необходимост законодателят на Съюза да определи ясно това правомощие в основния законодателен акт — Обхват*

(член 290, параграф 1, втора алинея ДФЕС; членове 6 и 7 от Директива 2010/40 на Европейския парламент и на Съвета)

4. *Обжалване — Основания — Изложени в съдебното решение съображения, които са неправилни поради противоречие с правото на Съюза — Диспозитив, обоснован по други правни съображения — Отхвърляне*

(член 256, параграф 1 ДФЕС; член 58, първа алинея от Статута на Съда)

5. *Обжалване — Основания — Непълнота на мотивите — Подразбиращи се мотиви на Общия съд — Допустимост — Условия*

(член 256, параграф 1 ДФЕС; член 58, първа алинея от Статута на Съда)

6. *Институции на Европейския съюз — Упражняване на правомощия — Предоставено на Комисията правомощие за приемане на делегирани актове — Задължение да не се изменят съществени елементи на основния законодателен акт — Квалифициране на съществени елементи — Отчитане на характеристиките и особеностите на съответната област — Съдебен контрол — Обхват*

(член 290, параграф 1, втора алинея ДФЕС)

1. Регламент № 885/2013 за допълване на Директива 2010/40 по отношение на предоставянето на информационни услуги за места за безопасно и сигурно паркиране за камиони и търговски превозни средства и Регламент № 886/2013 за допълване на посочената директива по отношение на данните и процедурите за предоставяне, когато това е възможно, на безплатна за потребителите обща минимална информация за движението, свързана с безопасността, не съдържат каквато и да е разпоредба, която предвижда изрично задължение за държавите членки да внедрят приложенията и услугите в рамките на интелигентните транспортни системи на своята територия. Всъщност от позоваването на Директива 2010/40, което се съдържа в член 1 от всеки от посочените регламенти, следва недвусмислено, че те единствено задължават държавите членки да приемат необходимите мерки, за да гарантират, че спецификациите, съдържащи се в посочените регламенти, са приложени по отношение на приложенията и услугите в рамките на интелигентните транспортни системи при тяхното внедряване.

(вж. т. 25 и 30)

2. Вж. текста на решението.

(вж. т. 33)

3. Макар по силата на член 7 от Директива 2010/40 относно рамката за внедряване на интелигентните транспортни системи в областта на автомобилния транспорт и за интерфейси с останалите видове транспорт Комисията да е била длъжна да приеме спецификации, необходими за гарантиране на съответствието, оперативната съвместимост и непрекъснатостта за внедряването и експлоатацията на интелигентните транспортни системи, вярно е също така, че с оглед на член 290 ДФЕС съдържащото се в посочения член 7 делегиране на правомощия не може да се тълкува като оправомощаващо Комисията да превиши предвидената в член 6 от посочената директива рамка, която в параграф 1 от този член изрично определя не само целта на спецификациите, но и тяхното съдържание и обхват, като определя изрично, по-специално в параграф 4 от същия член, мерките, които могат да са предмет на спецификации.

Всъщност, в съответствие с член 290, параграф 1, втора алинея, първо изречение ДФЕС законодателните актове определят изрично не само целите, но и съдържанието, обхвата и продължителността на делегирането на правомощия. Това изискване предполага, че делегираното правомощие е предоставено с цел да се приемат правила, които се вписват в регулаторната рамка, установена с основния законодателен акт. Освен това определянето на предоставеното правомощие да бъде достатъчно точно, в смисъл че следва да посочва ясно ограниченията на това правомощие и да може да подложи неговото прилагане от страна на Комисията на контрол с оглед на обективните критерии, определени от законодателя на Съюза. В това отношение не може да се твърди с основание, че единственото ограничение за законодателя на Съюза в рамките на установяването на делегиране на правомощия съставлява забраната да се делегира приемането на съществени елементи на съответната област. Несъмнено член 290, параграф 1, втора алинея, първо изречение ДФЕС позволява на законодателя на Съюза да предостави на Комисията свобода на преценката да упражни предоставеното ѝ от него правомощие, която свобода, в зависимост от характеристиките на съответната област, може да

бъде по-широка или по-ограничена. Все пак делегирането на правомощия по смисъла на член 290 ДФЕС и евентуалната свобода на преценката, която включва то, трябва да бъде в границите, определени в основния акт.

(вж. т. 47—50 и 52)

4. Вж. текста на решението.

(вж. т. 56)

5. Вж. текста на решението.

(вж. т. 72)

6. Съгласно член 290, параграф 1, втора алинея, второ изречение ДФЕС същественият елементи от една област се запазват за законодателния акт и съответно не могат да бъдат предмет на делегиране на правомощие. Даден елемент е съществен по смисъла на тази разпоредба по-специално ако неговото приемане налага да се направи политически избор, който спада към отговорностите, присъщи на законодателя на Съюза, доколкото предполага претегляне на различните разглеждани интереси въз основа на много фактори за преценка или ако създава възможност за засягане на основните права на съответните лица в толкова голяма степен, че налага намесата на законодателя на Съюза.

В това отношение, предвиждайки изрично, че същественият елементи от една област са запазени за законодателния акт и съответно не могат да бъдат предмет на делегиране на правомощие, член 290, параграф 1, втора алинея, второ изречение ДФЕС ограничава свободата на действие, с която разполага законодателят на Съюза в рамките на организирането на делегирането на правомощия. Всъщност тази разпоредба цели да гарантира, че решенията относно подобни елементи са запазени за посочения законодател. Следователно, когато съдът на Съюза не е разгледал въпроса дали определен аспект от основния законодателен акт съставлява негов съществен елемент, а се е ограничил до това да направи позоваване на обхвата на делегирането на правомощия, което се съдържа в този законодателен акт, се налага изводът, че той е нарушил член 290, параграф 1, втора алинея, второ изречение ДФЕС. Така, обратно на това, което изисква посочената разпоредба, Общият съд не е проверил дали в конкретния случай приемането на норми относно съществени елементи от съответната област е продължавало да бъде запазено за законодателя на Съюза и не е било предмет на делегиране на правомощия.

(вж. т. 75, 78 и 81—83)